

Šestdeset in šeststo petdeset šestdelnih šeststopenjskih petdejank

Peter Weiss

IZVLEČEK: V slovenskem knjižnem jeziku se nekatere črkovne skupine v števnih sklopih in tvorjenkah iz njih (npr. stst v šeststo, std v šestdeset in td v petdeset) izgovarjajo drugače kot v drugih tvorjenkah (npr. v šestdelen, šeststopenjski in petdejanka). Na to jezikovni priročniki ne opozarjajo.

ABSTRACT: In standard Slovenian individual letter-sequences are pronounced in one way for compound numerals and some of their derivatives (e.g. stst in šeststo 'six hundred', std in šestdeset 'sixty' and td in petdeset 'fifty'), and in another for other derivatives (e.g. in šestdelen 'six-part', šeststopenjski 'six-level' and petdejanka 'a five-act play'). Language reference books do not draw any attention to that problem.

0 Za začetek o pravorečni vrzeli

0.1 Slovenski jezikovni priročniki – niti najnovejši izčrpn, kakršna sta *Slovar slovenskega knjižnega jezika* in *Slovenski pravopis: Pravila* iz leta 1997 (sicer navajam večinoma SP 1994, česar pa ne pišem, če je naveden samo konkreten paragraf) – ne dajejo potrebnih navodil (1) za izgovarjavo črkovne skupine ⟨stst⟩¹ v primerih, kot sta *šeststo* in *devetnajststo*, ko se izgovarja kot [st] in hiperkorektno kot [s:t] ali [sct], kar je drugače kot v primerih *šeststezen* in *poststrukturalizem*, za kar je npr. v SP 1994 predpisan izgovor [sct], čeprav le posredno. Prav tako v priročnikih ni določen (2) izgovor črkovne skupine ⟨std⟩ v primerih, kot je *šestdeset*, ko se izgovarja kot [zd], kar je prav tako drugače kot v primerih *šestdelen* in *šestdneven*, ko se izgovarja kot [zd:] ali (pogojno, namreč v hitrem govoru, kadar ne povzroča dvoumnosti – SP 1994: § 689) kot [zd]. Ob tem opozarjam (3) na skupino ⟨td⟩ v besedah *devetdeset* in *petdeset* ter tvorjenkah iz njiju, ki se izgovarja kot [d] ali [d:], torej spet drugače kot v vseh drugih tvorjenkah, kot sta *devetdelen* in *petdejanka*, kjer se izgovarja kot [d:] ali (pogojno) kot [d], (4) na skupino ⟨tst⟩, ki se nasploh – tudi v besedah *devetsto* in *petsto* – izgovarja kot [ct], in (5) na skupino

¹ V širokokotno lomljenih oklepajih (⟨ ⟩) je v ležečem tisku navedena črkovna skupina, v oglatih ([]) pa glas ali glasovna skupina.

⟨stn⟩ v besedi *šestnajst* in tvorjenkah iz nje, ki se v pogovornem jeziku včasih izgovarja kot [sn], medtem ko se v *šestnadstropen* in *listnica* prav tako v pogovornem jeziku večinoma izgovarja kot [stn] in le redko kot [sn].

0.2 Neposrednih napotkov o posebni izgovarjavi teh skupin ni niti v nekoliko starejših pravorečnih priročnikih, kot sta knjigi Mirka Rupla *Slovensko pravorečje: Navodila za zborni ali knjižno izreko* (1946) in Jožeta Toporišiča *Slovenski jezik: Izgovor i intonacija s recitacijama na pločama* (Toporišič 1961), čeprav si najbrž ni mogoče misliti, da bi do spremembe izgovarjave črkovnih skupin ⟨stst⟩ in ⟨std⟩ v besedah *šeststo* in *šestdeset* ipd. prišlo šele v zadnjih desetletjih.²

Edino izjemo predstavlja prvi del tudi v marsičem drugem odličnega Groebmingovega in Lesičevega (ter Breznikovega³) slovensko-srbohrvaškega slovarja (za gesla od *a* do *parček*), ki je izšel leta 1950 (Groebming – Lesica 1950), čeprav je bil natisnjen že leta 1935. Ta na vseh mestih, ki bi lahko bila težavna za srbsko oz. hrvaško govorečega uporabnika, navaja izgovor (npr. tudi zvonečih nezvočnikov v izglasju), večinoma tudi pri podiztočnicah, hkrati pa so vse iztočnice in podiztočnice v njem tudi tonemsko naglašene. Na uporabne podatke iz njega opozarjam na ustreznih mestih.

Opozorilo na posebno izgovarjavo nekaterih števnikov v priročnike ni bilo uvedeno, ker se to njihovim piscem ni zdelo vredno, saj gre za na videz malenkosten pojav, ali ker je niso opazili, kar pa je malo verjetno. Tu naletimo na premalo učinkovito in na nepazljivo normiranje, ki je pravopisno enako škodljivo kot (vsiljeno) predpisovanje, saj oboje zavaja.

0.3 Navedene črkovne skupine se v števnških sklopih in tvorjenkah iz njih izgovarjajo drugače kot v drugih tvorjenkah.

1 Skupina ⟨stst⟩

1.1 Skupina ⟨stst⟩ se v števnških sklopih *šeststo* in od *enajst.. do devetnajst..* + *..sto* (za izražanje letnic od 1100 do 1900) ter v tvorjenkah iz njih v knjižnem jeziku izgovarja kot [st] (in hiperkorektno kot [s:t] – samo tako se izgovarja npr. skupina ⟨zst⟩ v primerih *izstop*, *razstava* ali *razstlati*) ter hiperkorektno ali pogovorno kot [sct], v vseh preostalih tvorjenkah pa kot [sct]. Kot [sct] se ta skupina izgovarja tudi na meji dveh besed, npr. *šest stoletnikov* [šésctolétnikou̯].

1.2 Posredna navodila za izgovor skupine *stst* lahko najdemo v SP 1994 v paragrafih 694 in 695. Če bi jim verjeli tudi glede *šeststo*, bi morali to besedo

² V dodatku k navedenemu Toporišičevemu priročniku govorka Vlasta Pacheiner skupino ⟨st st⟩ celo v (na stari način, po Slovenskem pravopisu iz leta 1950 zapisanem) primeru *devetnajst sto* izgovarja z enim samim [st], skupino ⟨td⟩ v *devetinpetdesetega* pa z [d:] (Toporišič 1961: 89 in 38. vaja na plošči).

³ Antona Breznika navajata kot soavtorja tega sicer nepodpisanega slovarja Jana Hafner in Stane Suhadolnik v: Anton Breznik, *Jezikoslovne razprave*, Ljubljana: Slovenska matica, 1982, str. 433. V *Slovenski bibliografiji za leto 1950* in v *Bibliografiji izdaj Državne založbe Slovenije 1945–1965* (Ljubljana: DZS, 1965, str. 151) Jožeta Munda in Maksa Perca sta kot avtorja navedena le Groebming in Lesica.

hiperkorektno kot [šés:to]), hiperkorektno in pogovorno kot [šéscto] in pogovorno kot [šéc:to] ali [šéccto].⁴ – Iz izgovora [šéscto] izvira pogosta pisna napaka *šesto*.⁵

2 Skupina <std>

2.1 V števniskem sklopu *šestdeset* in v tvorjenkah iz njega v knjižnem jeziku se <std> izgovarja kot [zd] (in le hiperkorektno kot [zd:]), v vseh drugih tvorjenkah, kot je npr. *šestdelen*, pa kot [zd:] ali (pogojno) kot [zd]. (Na meji dveh besed se izgovarja kot [zd:], npr. *šest desetin* [šézd:esetín].) Razlika med obema izgovarjavama najbrž ni tako velika, da bi priročniki opozarjali nanjo, čeprav obstaja. Posebnost je pač vedno mogoče preprosto razglasiti za pogovorno.

2.2 V zvezi s skupino <std> lahko v SP 1994 iz paragrafov 677–681, kjer so obravnavane premene po zvenečnosti, posredno izvemo, da se <td> izgovarja kot [d], vendar pa ne tudi tega, ali je izgovorjeni [d] podaljšan ali navaden (k izrazju prim. tukajšnjo točko 6.2). Potrditev obeh možnosti dobimo v paragrafu 222: »Če ne gre za običajne meje besed ali besednih delov (*med delom, oddati, superrevizija*), kjer so tudi v slovenščini možni t. i. dolgi soglasniki, tudi vse tuje dolge soglasnike izgovarjamo navadno: *Anna, Schiller, allegro* = [ána, šíler, alégro].« Iz tega izhaja, da je primere *oddati* ipd. mogoče izgovarjati tudi z navadnim (kratkim) soglasnikom, čeprav iz navedenega ni jasno, kaj ima prednost. (Iz paragrafa 694 vendarle vemo, da v takih primerih »dolgi zlitni glas« (torej ne zlitnik), medtem ko je navadni (enojni) dopusten v hitrem govoru, kadar ne povzroča dvoumnosti.) To velja le za primere, kot je *šestdelen*, kar se izgovarja kot [šézd:élɔn] ali [šézdélɔn], medtem ko se skupina <std> v sklopu *šestdeset* ipd. izgovarja kot [zd]. (Skupina <st d> se po Vladu Nartniku (1972: 85) izgovarja kot [zd]: *pròst dán* [pròz dán]. – Par k <std>, kar se izgovarja kot [zd:] ali (pogojno) kot [zd], je <st̩>, kar se izgovarja kot [st:] ali (pogojno) kot [st], npr. v besedi *šesttonski*.)

2.3 Tudi za skupino <std> so tule navedeni primeri različnih izgovarjav iz iztočnic e-SSKJ 1998 in e-BSJ 1998; spet so v prvem stolpcu (z [zd]) iz njiju navedeni vsi primeri, v drugem (z [zd:] ali [zd]) pa le nekateri.

	[zd]	[zd:] ali (pogojno) [zd]
e-SSKJ 1998		<i>pétnajstdnéven</i>
(vsega		<i>póstdiplómski</i>
12 primerov)	<i>šéstdeset</i>	
	<i>šéstdeseti</i>	
	<i>šéstdesetína</i>	
	<i>šéstdesetínka</i>	

⁴ Tako je bilo na Radiu Slovenija v drugi polovici marca 1999 mogoče slišati oglas, ki je vabil na uprizoritev Škofjeloškega pasijona, pri kateri je sodelovalo »[šéscto igráucej]«.

⁵ Predvsem nekateri trgovci so o njeni pravilnosti prepričani tako zelo, da lahko pri njih pravilni zapis pri pisanju čekov povzroči hujše zaplete. Najde pa se tudi kak samovoljen zapis, npr. *šestnajstoleten* (BSJ 1998), kar bi najbrž moralo biti *šestnajststoleten*.

	<i>šestdesetlétén</i>	
	<i>šestdesetlétnica</i>	
	<i>šestdesetlétnik</i>	<i>šestdnéven</i>
		<i>štírinajstdnévnik</i>
e-BSJ 1998	<i>čezšestdesetlétén</i>	
(vsega	<i>devétinšestdeset</i>	
47 primerov)	<i>devétinšestdesetletén</i>	
	<i>dváinšestdeset</i>	<i>dvánajstdélen</i>
	<i>ênainšestdeset</i>	
	<i>nàdšestdeseten</i>	
	<i>óseminšestdeset</i>	
	<i>pétinšestdeset</i>	
	<i>pétinšestdesetlétén</i>	<i>póstdóktorski</i>
	<i>sédeminšestdeset</i>	
	<i>stóšestdeset</i>	<i>šestdejánka</i>
	<i>stóšestdesetínka</i>	<i>šestdélen</i>
	<i>šestdeseten</i>	

2.4 Izgovor [šézdeset] ipd. za *šestdeset* ipd. včasih pri tistih, ki so manj večji pisanja, povzročí, da ta števník pišejo kot *šezdeset*.

3 Skupina ⟨Vtd⟩

Prav tako se tudi ⟨Vtd⟩ – V tu pomeni samoglasnik – v sklopih *devetdeset* ipd. in *petdeset* ipd. ter v tvorjenkah iz njiju v knjižnem jeziku izgovarja predvsem kot [d] in – po mojem mnenju – le hiperkorektno kot [d:], v drugih tvorjenkah pa kot [d:] ali (pogojno) kot [d] (*petdelen*, *petdejanka*, *petdolarski*); tako – kot [d:] ali (pogojno) kot [d] – se ta skupina izgovarja tudi na meji dveh besed (*pet delov*). – Pri pisanja manj večjih je mogoče najti zapisane oblike *devedeset* in *pedeset* ipd. – Slovensko-srbohrvaški slovar iz leta 1950 (oz. 1935) ima v geslih in podgeslih *devetdeset*, *devetdesetero*, *devetdeseti*, *devetdesetič*, *devetdesetkrat* in *devetdesetletén* zapisano izgovarjavo -*vêde*-, vendar pa z enojnim *d* zapisuje izgovor skupine ⟨td⟩ tudi v geslih *devetdanski* in *devetdnevni* ter v podgeslu *devetdnevnicá* (Groebming – Lesica 1950: 76).

4 Skupina ⟨Vtst⟩

V besedah *devetsto* in *petsto* (in tudi v drugih, kot so npr. *bogokletstvo*, *kmetstvo*, *prekletstvo*, pa tudi na meji dveh besed, npr. *pet stotin* ali *pet stalinistov*)

se v knjižnem jeziku skupina ⟨Vtst⟩ izgovarja kot [ct] in najbrž ne kot [c:t], kot bi izhajalo iz določila v SP 1994 (§ 694), ki se nanaša na položaj skupine ⟨ts⟩ ali ⟨ds⟩ za samoglasnikom (*podse* [pótse/póc:e]). – Oblike *devecto* in *pecto* ipd. je mogoče najti zapisane pri slabo ozaveščenih pišočih. – Izgovor -*vĕctotĭ*- v geslu *devetstotina* navaja slovensko-srbohrvaški slovar iz leta 1950 (oz. 1935) (Groebming – Lesica 1950: 77).

5 Skupina ⟨stn⟩

V pogovornem jeziku se izgovor soglasniške skupine ⟨stn⟩ v besedi *šestnajst* in tvorjenkah iz nje (npr. *šestnajsti*, *šestnajstletnik*, *šestnajstmetrski*, *šestnajsterec*) včasih olajša v [sn]. (V narečjih je tega več.) V drugih besedah (npr. *šestnadstropen*, *cestnina*, *častnik*, *dolgoprstnež*, *listnica*) se večinoma izgovarja neolajšano, torej kot [stn], le v hitrem govoru redko tudi kot [sn], kar potem pri pisno manj ozaveščenih zaide tudi v pisavo kot *šesnajst* ipd.

6 Za konec o izrazju, želji in »grehu«

6.1 Najbrž bi bilo koristno, če bi bilo v pravilih Slovenskega pravopisa na enem samem mestu več podatkov o izgovoru posameznih včasih komajda problematičnih, drugič pa zelo zapletenih glasovnih ali črkovnih skupin. SP 1994 ne navaja vseh, ki povzročajo težave. Uporabnik v njem iz paragrafa 689 izve, kako se izgovarjajo primeri, kot so *brezzobi*, *gledal v vzorec* ali *oddati*, nejasno pa ostaja, kako se izgovarjajo npr. skupine ⟨td⟩ in ⟨dt⟩ v besedah *odtrgati*, *petdelen* in *štirinajstdnevnik* ter ⟨stč⟩ v *naprstčev* ali *šestčlenski*. V SP 1997 si lahko uporabnik pomaga s stvarnim kazalom, kjer pa pod *soglasniki*, *dolgi* (§ 222, 1070, 1135) in *dvojni* (§ 607, 689, 980, 1069, 1073) ne more najti mesta, kjer bi bila predstavljena ta izgovorna problematika.⁶

6.2 V SP 1994 je poleg tega zmeda pri poimenovanju podaljšanih soglasnikov, saj so poimenovani takole:

(1) *dolgi* (§ 222, 690, 692–695 in § 1135, kjer je zapisana razlaga: »v slovenščini soglasnik, ki se piše z dvema črkama, izjemoma tudi s tremi: *izza*, *vas stolpom*«; § 694: »dolgi zlit glas«) – z opozicijo *navadni* (§ 222, 690 in 693) in *navadni enojni* (§ 695);

(2) *dvojni* (§ 607, 980 in 1073, kar vse se nanaša bolj na črke in je torej upravičeno) – opozicija je *enojni* (»Dvojne soglasnike izgovarjamo in pišemo enojno«, § 1073), nekakšna opozicija pa je tudi *poenostavljanje* (»Dvojne soglasnike [...] poenostavljamo«, npr. v *bonski* iz *Bonn*, § 980);

⁶ Pomanjkljivost izvira iz delovnega postopka, saj bi kazalo moralo nastajati hkrati s pravopisnimi pravili, kar bi dalo bolj sestavljena pravila, v katerih bi se uporabnik lažje znašel, ter pregledno in zanesljivo kazalo, tako pa kazalo še dodatno razkriva razdrobljenost prikaza posameznih pojavov in stvari.

(3) *dolgi ali dvojni* (zlitniki) (§ 697: [stridžán]) – opozicija je *navadni enojni* (zlitniki) (§ 697);

(4) *en daljši* (§ 689) – opozicija: »če sta zapornika ali zlitnika, se lahko izgovarjata tudi vsak posebej« (§ 689);

(5) *podaljšani* (§ 689 in 1069 pri *c, č, s, š, t, z, ž, l* – »podaljšani ali mehčani *l* [...] (tu se izgovarja tudi le navadni *l*): *polj, poljski*«, toda pri *n* – »malo podaljšani ali omehčani *n* [...] (podaljšanje ali mehčanje neobvezno): *konj, konjski*«, ter § 1070, kjer sta kot podaljšana navedena le *l* in *n*).

V SP 1994 v preglednicah Glasovna vrednost črk in Zapisovanje glasov (str. 143–151) povsem manjkajo primeri za podaljšane soglasnike, kakršni nastopajo npr. v primerih *oddati* (§ 222), *odtrgati, petdeset, rdeččev* (iz *rdečec* 'Indijanec') ali *sedemmetrovka*. Pisanost je na videz še večja zaradi nenavadnega in nepričakovanega uvrščanja podaljšanih soglasnikov v stvarno kazalo (SP 1997: 247): v paragrafu 689 je govor o daljšem (soglasniku), ne o dvojnem, in v paragrafu 1069 o podaljšanem (zlitniku), ne o dvojnem, kot piše v stvarnem kazalu.

6.3 Iz gradiva v tukajšnji točki 1 izhaja ugotovitev, da zapis *ts* oz. [ts] namesto [c:] ali [c] (npr. SP 1994 v paragrafu 694: *podse* [pótse]) ni najustreznejši, saj zapis *šeststo* brez izrecne navedbe, da gre za izjemo, omogoča in celo zapoveduje izgovor [šéscto]. V tem in podobnih primerih mora biti izjemni izgovor zapisan tudi v slovarjih, ki tudi sicer zapisujejo izgovarjavo, tak pa bo npr. slovarski del Slovenskega pravopisa (Toporišič 1994: 458, 468).

6.4 S tem prispevkom, ki opozarja na razliko med pisno in izgovorno obliko besede in tvorjenk iz nje in tudi na kolizijo med (vsiljenim) predpisom in normo, bi rad dosegel, da predvsem izjemna izgovarjava [šéstto] za *šeststo* (in na ta način še nekaterih drugih navedenih števnških sklopov in tvorjenk iz njih) od vključno šeste izdaje pravil Slovenskega pravopisa naprej ne bi bila več neknjižna. Vsaj jezikovni priročniki, ki nadomeščajo neobstoječi pravorečni slovar in hočejo biti izčrpni in zadostni tudi na pravorečnem področju, tak pa je npr. Slovenski pravopis, bi morali to jasno in nedvoumno zapisati, in sicer pri izjemnih primerih, kot je npr. *šeststo*, tudi v slovarskem delu, saj bodo tako omogočili iščočim priti do pravih podatkov o tem, kako naj izgovarjajo težje soglasniške skupine. Pravopis ne more obvezovati, torej je dejansko brez predpisovalne moči, če ne upošteva splošne in prevladujoče rabe (implicitne norme – prim. Škiljan 1999: 166), ki ni v nasprotju z njegovimi izhodišči, in če hkrati splošno občutenje govorcev ne kaže, da bi bilo s tako rabo kaj narobe.⁷ Tudi sicer bi gotovo lahko večkrat opisoval, namesto da predpisuje.

6.5 Slovenski pravopis normira tudi s pravili, ki niso izrecno zapisana, vendar bi opis, ki teži k popolnosti, moral registrirati izjeme in jih jasno navesti. Kdor se slepo drži pravopisnih pravil, se bo npr. z izgovarjavo [šéscto] za *šeststo*, [šédz:eset] za *šestdeset* in [péd:eset] za *petdeset* spakoval in govoril izumetničeno, kot iz knjige,

⁷ Za odstopanje od pravopisnih pravil in za jezikovni razvoj očitno ni nikakršnih možnosti: »V pravilih so podana obvestila o rezultatih pravopisja, v slovarju pa so navedene besede (in besedne zveze), v katerih so ta pravila uveljavljena, pa bi se jezikovni uporabnik zoper njih lahko pregrešil« (Toporišič 1992: 204 pod *pravopis*). O teži teh besed prim. Kržišnik 1992/93: 11–12.

torej papirnato. Navadno, večinsko, živo in hkrati tudi knjižno (zborna) izgovorjeni konstrukt iz naslova pa se glasi: [šédzdeset in šésto pédeset šédz:élnih šésctôpènskih péd:ejájk].

Navedenke

- BSJ 1998 = *Besedišče slovenskega jezika z oblikoslovnimi podatki: A–Ž*, Ljubljana: Založba ZRC, 1998 (Slovarji).
- e-BSJ 1998 = *Besedišče slovenskega jezika z oblikoslovnimi podatki: Elektronska izdaja v1.0*, ZRC SAZU (izd.) – DZS (zal.), 1998.
- e-SSKJ 1998 = *Slovar slovenskega knjižnega jezika: Elektronska izdaja v1.0*, ZRC SAZU (izd.) – DZS (zal.), 1998.
- GROEBMING – LESICA 1950 = [Adolf Groebming – Ivan Lesica – Anton Brezник], *Slovensko-srbohrvatski slovar I: 1.–31. pola: A–O* (dejansko *a–parček*), Ljubljana: DZS, 1950. (Kot izhaja iz uvoda k slovarju in iz *Slovenske bibliografije za leto 1950*, str. 25–26, je bila knjiga natisnjena leta 1935.)
- KRŽIŠNIK 1992/93 = Erika Kržišnik, *Pravopis v slovenski državi in slovenskem jezikoslovju, Slava: Debatni list* 6 (1992/93), št. 1, str. 8–17.
- NARTNIK 1972 = Vlado Nartnik, *Poskus nove obravnave slovenskega fonološkega sistema, Jezik in slovstvo* 18 (1972/73), št. 3, str. 81–91.
- SP 1994 = *Slovenski pravopis 1: Pravila – Tretja, pregledana izdaja*, Ljubljana: SAZU (izd.) – DZS (zal.), 1994.
- SP 1997 = *Slovenski pravopis 1: Pravila – Peta, ponovno pregledana izdaja [s stvarnim kazalom]*, Ljubljana: SAZU (izd.) – DZS (zal.), 1997.
- SSKJ = *Slovar slovenskega knjižnega jezika 1–5*, Ljubljana: SAZU oz. ZRC SAZU (izd.) – DZS (zal.), 1970–1991.
- ŠKILJAN 1999 = Dubravko Škiljan, *Javni jezik: K lingvistiki javne komunikacije*, Ljubljana: Studia humanitatis, 1999 (Studia humanitatis, Apes 11).
- TOPORIŠIČ 1961 = Jože Toporišič, *Slovenski jezik: Izgovor i intonacija s recitacijama na pločama*, Zagreb: Institut za fonetiku Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu (izd.) – Jugoton (zal.), 1961 (Acta instituti phonetici 9).
- TOPORIŠIČ 1992 = Jože Toporišič, *Enciklopedija slovenskega jezika*, Ljubljana: Cankarjeva založba, 1992 (Leksikoni Cankarjeve založbe, Zbirka Sopotnik).
- TOPORIŠIČ 1994 = Jože Toporišič, *Teoretična podstava slovarja novega SP, Slavistična revija* 42 (1994), št. 4, str. 455–473.

Special Pronunciation of Letter-Sequences in Compound Numerals and their Derivatives

Summary

In standard Slovenian individual letter-sequences are pronounced in one way for compound numerals and some of their derivatives (e.g. stst in šeststo 'six hundred', std in šestdeset 'sixty' and td in petdeset 'fifty'), and in another for other derivatives (e.g. in šestdelen 'six-part', šeststopenjski 'six-level' and petdejanka 'a five-act play'). Language reference books do not draw any attention to that problem. The author suggests that appropriate guidelines be included in reference books, especially in new editions of the Slovenian Orthographic Code.